

Otáčivé hlediště v zámecké zahradě v Českém Krumlově – aspekty památky na Seznamu světového dědictví UNESCO

Věra KUČOVÁ

Obr. 1, 2. Český Krumlov, státní hrad a zámek, zámecká zahrada, srovnání historického stavu zámecké zahrady a současného stavu s otáčivým hledištěm. (Foto z archivu zámku Český Krumlov)

V souboru článků o českokrumlovském otáčivém hledišti není možné pominout mezinárodní rozměr problematiky.

V 50. letech 20. století bylo v zahradě českokrumlovského zámku, do prostoru před rokokový letohrádek Bellarie ze 17. století, instalováno poměrně drobné otáčivé hlediště, poháněné lidskou silou (viz předchozí články). Příležitostné inscenace byly velmi úspěšné a hlediště bylo brzy (již na počátku 60. let 20. století) nahrazeno větším, s elektrickým pohonem, pro cca čtyři sta diváků. Rychle však technicky dožilo – v polovině 80. let se zjistilo, že konstrukce je neopravitelná, a provoz byl zastaven. Na podzim 1986 započala jeho demolice. V roce 1992 bylo historické jádro Českého Krumlova zapsáno na Seznam světového dědictví. V době zápisu a posuzování nominace v zámecké zahradě současná otáčivá tribuna nestála. Byla postavena krátce poté, v průběhu roku 1993, v návaznosti na výsledek správních řízení, vedených o její přípustnosti, či nepřípustnosti prakticky od doby likvidace předchozí, dožilé konstrukce. Následující text je pokusem setřít k vývoji celé situace hlavní fakta.

Rozpadající se točnu měl od doby zjištění, že je neopravitelná, bývalý Krajský národní výbor zájem nahradit novou konstrukcí, protože ekonomická výtěžnost divadelních představení byla velká a zájem návštěvníků trvalý. Na konci 80. let však nebylo reálné rychle získat investiční prostředky (přidělované Státní plánovací komisí v rozpisech na pětiletky), proto byla výstavba nového otáčivého hlediště vedena jako rekonstrukce stavby existující. Tehdejší Krajské středisko státní památkové péče a ochrany přírody (KSSPPOP),¹ které bylo správcem státního hradu a zámku v Českém Krumlově, mělo s provozem točny negativní zkušenosti a se stavbou nové konstrukce nesouhlasilo. Pro správnost je nutné uvést, že Krajský národní výbor byl tehdy jak zřizovatelem KSSPPOP, tak Jihočeského divadla. Jeho odbor kultury rovněž zajišťoval výstavbu otáčivého hlediště. Výbor v té době ignoroval jak názory „své“ odborné organizace, tak tehdejšího Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody v Praze.² Odbor výstavby Městského národního výboru v Českém Krumlově vydal dne 5. 9. 1988 stavební povolení na novou točnu. To však bylo v rozporu se zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, který byl nově v platnosti³ a v němž § 14 odst. 1 ustanovuje povinnost vyžádat si závazné stanovisko příslušného orgánu památkové péče, pokud zamýšlí provést úpravu kulturní památky nebo jejího prostředí.

Na základě upozornění zástupců památkové péče na porušení památkového zákona podal tehdejší odbor kultury Jihočeského krajského národního výboru 8. 3. 1990 podnět k přezkoumání stavebního povolení mimo odvolací řízení. Proběhla nová korespondence zpochybňující jak tento podnět, tak i další souvislosti. Nicméně konečně v prosinci 1991 požádal Úřad města České Budějovice⁴ o vydání stanoviska Ministerstvo kultury ČR, které v té době bylo příslušným orgánem státní památkové

■ Poznámky

1 Po zrušení krajů Památkový ústav v Českých Budějovicích, později Státní ústav památkové péče v Českých Budějovicích, nyní územní odborné pracoviště Národního památkového ústavu v Českých Budějovicích.

2 Tehdy samostatné ústřední organizace památkové péče zřizované přímo Ministerstvem kultury ČR.

3 Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, byl v platnosti od 1. ledna 1988, navíc od roku 1989 byl areál zámku se zahradou prohlášen za národní kulturní památku – nařízením vlády ČR č. 55/1989 Sb. ze dne 25. 5. 1989. Podle tehdy platného znění zákona č. 20/1987 Sb. bylo prvoinstančním výkonným orgánem památkové péče pro národní kulturní památky Ministerstvo kultury ČR.

4 V mezidobí se v rámci procesu zrušení Krajských národních výborů a řešení majetkových nástupnických otázek stal majitelem točny Úřad města České Budějovice.

péče k národním kulturním památkám. Ministerstvo vydalo ke stavbě otáčivého hlediště závazné stanovisko, ve kterém s jeho stavbou v prostoru zámecké zahrady před letohrádkem Bellarie ne-souhlasilo. Úřad města České Budějovice podal proti tomuto stanovisku rozklad. Ministr kultury po projednání v rozkladové komisi žádost o udělení souhlasu se stavbou otáčivého hlediště zamítl a toto rozhodnutí⁵ je od té doby konečným rozhodnutím nejvyššího instanačního orgánu státní správy na úseku památkové péče.⁶ Přesto Městský úřad v Českém Krumlově vydal 24. 5. 1993 na „rekonstrukci otáčivého hlediště“ kolaudační rozhodnutí. Stavba však byla kolaudována jako dočasná, s časovým omezením do pěti let (do 24. 5. 1998). To bylo potvrzeno i v místním šetření, které proběhlo k řešení nastalé situace dne 29. 4. 1993.

V této době projevil Ministerstvo kultury ČR velké porozumění pro divadelní život a snahy vedení Jihočeského divadla a jeho zřizovatele – města České Budějovice – o zachování této scény po dobu co nejdéle a vyhovělo žádosti o prodloužení kolaudačního rozhodnutí o dalších pět let, tedy do roku 2002.⁷ Po příslušném řízení tak stavební úřad v Českém Krumlově povolil užívání stavby do 31. 12. 2002, ale uložil zároveň i odstranění stavby a uvedení užívaných ploch do původního stavu v termínu do 30. 4. 2003.

Jak se v tomto vývoji odráží statut Českého Krumlova jako památky světového kulturního dědictví?

Český Krumlov byl, jako jedna z našich nejcennějších městských památkových rezervací zahrnujících unikátní areál hradu a zámku v dominantní poloze nad městem, vybrán k nominaci pro zápis na Seznam světového dědictví hned v první skupině, která byla připravena v roce 1990. Zápis roku 1992 (spolu s Prahou a Telčí) hodnoty města potvrdil.

Památková péče plánovanou novou točnou od počátku jednoznačně kvalifikovala jako stavbu nepřijatelnou právě s ohledem na statut národní kulturní památky a význam českokrumlovské městské památkové rezervace jako celku. Zpracovatelé nominační dokumentace předpokládali, že tento problém bude právně dořešen na národní úrovni a proces posuzování nominace není nutno těmito spory zatížit.⁸ V prostém slova smyslu šlo o nechtěnou stavbu ve prospěch Jihočeského divadla na státním pozemku ve správě tehdy již státního odborného památkového pracoviště v Českých Budějovicích.

Není bez zajímavosti, že již na zasedání předsednictva mezivládního Výboru pro světové dědictví ve dnech 6.–10. 7. 1992, kde byly předběžně

projednávány nominace tehdejší ČSFR, obsahoval návrh výsledného usnesení doporučení „kompetentním československým místům, aby přijala všechna nezbytná opatření k tomu, aby čelila velkému tlaku turistického ruchu, který by tuto památku mohl ohrozit“. Po písemném ujištění ředitele Centra světového dědictví ministrem kultury, že ČR má legislativní nástroje, které jsou schopny zajistit ochranu historických památek a dokončení procesu posuzování nominace, byla ČSFR oficiálně informována o výsledcích jednání a o tom, že nominace je doporučena ke schválení. Na zasedání Výboru světového dědictví ve dnech 7.–14. 12. 1992 bylo *Historické jádro Českého Krumlova* na Seznam světového dědictví zapsáno.

Kolaudační rozhodnutí o otáčivém hledišti z března 1993 (s určením dočasnosti) bylo tedy vydáno na základě závazného stanoviska ministerstva kultury, s ohledem na nařízení vlády ČSR č. 55/1989 Sb., o národních kulturních památkách, ale i v návaznosti na zápis Českého Krumlova na Seznam světového dědictví. Bylo také výrazem maximální vstřícnosti ministerstva k otázce provozu divadla, s vědomím, že jde o stavbu dočasnou.

Na 29. zasedání Generální konference UNESCO v roce 1997 byla přijata speciální rezoluce o provádění Úmluvy na ochranu světového dědictví z roku 1972. V ní bylo mimo jiné členským státům uloženo, aby předložily zprávu o stavu světových památek na jejich území. Na zasedání Výboru světového dědictví v prosinci v Kjótu bylo určeno, že evropské státy budou své zprávy předkládat na přelomu let 2004/2005. Ministerstvo kultury tedy logicky došlo k závěru, že s ohledem na to, že v dané době uplyne doba trvání dočasnosti točny (včetně jejího prodloužení o dalších 5 let, tedy do roku 2002), je nutno její likvidaci provést do předání oficiální zprávy o plnění Úmluvy.

S postupem času si však zejména některé regionální subjekty začaly časově podmíněnou existenci točny v zámecké zahradě vykládat jako existenci trvalou, respektive dočasnou, která bude opakovaně prodloužována. Ministerstvo kultury a jím zřizovaný památkový ústav však musely trvat na předchozích právních aktech daných statutem areálu zámku a zahrady jako národní kulturní památky i mezinárodními závazky.

S raketově narůstající oblibou Českého Krumlova jako turistické destinace návštěvníků ze všech koutů světa (zejména po otevření hranic po roce 1989 a zápisu na Seznam světového dědictví) se sezonní využívání otáčivého hlediště stalo zárukou trvalých garantovaných zisků Jihočeského divadla. Jeho existenci podporovaly i podnikatelské subjekty na návštěvnosti zainteresované, které se mylně domnívaly, že příliv turistů do města je dán

touto atrakcí, nikoliv statutem památky zapsané na Seznamu světového dědictví.⁹

K zahájení oficiální korespondence s Centrem světového dědictví paradoxně napomohly dotazy lokálních novinářů k Centru směřované. Na jejich základě požádal ředitel Centra světového dědictví dne 19. 9. 2001 Stálou misi ČR při UNESCO o poskytnutí informací k otáčivému hledišti v Českém Krumlově.¹⁰ Ministerstvo kultury ČR tedy podalo požadované informace a Český výbor ICOMOS zároveň dopisem Centru světového dědictví sdělil, že na ministra kultury je vyvoláván tlak, aby existenci hlediště v zámecké zahradě prodloužil. Centrum světového dědictví v další korespondenci uvedlo, že o odborné posouzení problematiky

■ Poznámky

5 Rozhodnutí ministra č. j. 15.926/91 ze dne 16. 1. 1993.

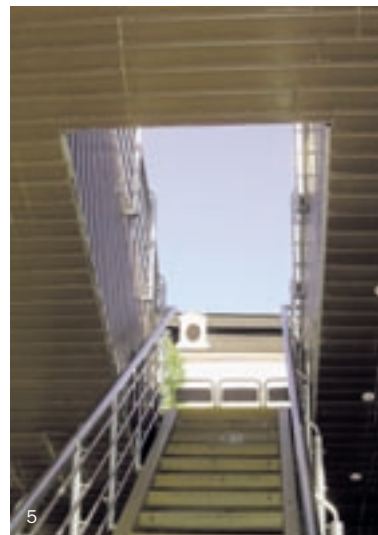
6 Ve smyslu tehdejšího ani současně platného správního řádu nelze v téže věci vydat dvě odlišná správní rozhodnutí.

7 Souhlasný dopis ministra kultury Ing. Jaromíra Talíře ze dne 17. 6. 1997 adresovaný náměstkyni primátora města České Budějovice Ing. arch. Haně Urbancové.

8 Nominační dokumentace, která byla orgánům UNESCO k návrhu na zápis historického jádra Českého Krumlova na Seznam světového dědictví předložena, neobsahovala žádnou zmínku o otáčivém hledišti, protože v době jejího zpracování bylo vydáno zamítavé závazné stanovisko k jeho výstavbě a dnešní konstrukce otáčivého hlediště ještě nebyla instalována.

9 Tomu ostatně odpovídají údaje o návštěvnosti obou zařízení. Velmi podrobné statistiky lze nalézt na webových stránkách města v rubrice infoservis včetně rozborů návštěvnosti jednotlivých tras a zařízení v areálu zámku. Například roku 1990 zámek navštívilo 117 048 osob, v roce 2000 již 299 430 a v roce 2006 pak 340 478. Sledována je i návštěvnost dalších zařízení, která dále množství samozřejmě zvyšují. Samostatně evidované počty diváků otáčivého hlediště byly například v roce 2001 39 000 diváků, v roce 2004 47 545 a v roce 2006 51 040, z celkového počtu 429 573 návštěvníků všech zpřístupněných tras provozovaných správou zámku a dalšími nájemci v areálu hradu a zámku v tomto roce. Sledovatelné jsou samozřejmě pouze počty prodaných vstupenek, desetitisíce dalších návštěvníků přitom využívají možnosti volně prohlídky exteriérových částí zámeckého areálu. V nepoměru k počtu diváků (i když vysokému) navštěvujících otáčivé hlediště a aktivní době provozu divadla během každého roku stojí doba, kdy tato technicistní stavba negativně ovlivňuje vzhled historické cenné zahrady, která je bezpochyby důležitějším cílem většiny návštěvníků zámeckého areálu.

10 Dopis č. j. WHC/74/509/CZECH/ASW/MCB.

bylo požádáno vedení ICOMOS, které sdílí názor českého ministerstva kultury (tedy že umístění konstrukce je nevhodné a další povolení nemá být vydáno). Ministerstvo kultury ČR požádalo i o vyslání experta, který by oprávněnost kontinuálně opakovaného a z právního hlediska konečného názoru ministerstva posoudil na místě. Mise UNESCO plánovaná na týž rok byla ale odložena kvůli postižení Českého Krumlova povodněmi v srpnu 2002.

V mezidobí probíhala v roce 2002 i jednání na národní úrovni, zaměřená na hledání náhradního umístění otáčivého hlediště. V dubnu 2003 vydal první náměstek ministra kultury Národnímu památkovému ústavu, pracovišti v Českých Budějovicích pokyn, v němž je stanoven termín zahájení likvidace hlediště na 30. 9. 2006. V roce 2004 proběhl převod otáčivého hlediště do vlastnictví statutárního města České Budějovice za podmínky jeho likvidace do 31. 12. 2006.

Na základě dotazu některého občana města Českého Krumlova se do věci v červnu 2004 opět vložilo Centrum světového dědictví, které se na české ministerstvo kultury obrátilo s otázkou, jak je plněno ujištění ČR o tom, že provoz otáčivého hlediště v daném místě nebude prodloužen. V odpovědi ministr kultury vysvětlil, že v roce 2002 učinil rozhodnutí hlediště ještě tolerovat, protože po ekonomických ztrátách v Českém Krumlově, způsobených povodní v roce 2002, se změnila priority ministerstva v oblasti ochrany kulturního dědictví z ekonomického hlediska. Zároveň ministr opět požádal o vyslání experta ICOMOS, který by objektivně posoudil všechny souvislosti a Výbor světového dědictví o celé záležitosti plnohodnotně zpravil.¹¹

V dubnu 2004 ministerstvo kultury informovalo starostu Českého Krumlova, že nemá nic proti

dalšímu provozu divadla v Českém Krumlově, pokud bude otáčivé hlediště umístěno na takovém místě, kde by neohrožovalo hodnoty, pro něž byl Český Krumlov zapsán na Seznam světového dědictví.

Odborná mise ICOMOS byla do Českého Krumlova vyslána v lednu 2005 jako mise v rámci reaktivního monitoringu. Vykonáním byla pověřena specialista na historické zahrady paní Nicole Bolomey ze Švýcarska. Její zpráva se pak stala podkladem pro kolektivní stanovisko ICOMOS předložené Výboru světového dědictví.

Zpráva nestranně popisuje situaci okolo otáčivého hlediště a zmiňuje i výše citovaný vývoj od Brehmsovy konstrukce po současný stav. Nynější podoba hlediště je v ní označena za nešťastnou intervencí do organismu zahrady. Je zde komentována i degradace kvalitní zahradní architektury – letohrádku Bellarie –, jež nyní tvoří pouze pozadí divadelních představení a slouží jako šatny a sklady. Zpráva obsahovala pro Českou republiku důležitou poznámku, že autenticita a integrita zámecké zahrady je stále na vysoké úrovni a nebyla od 17. století zničena či narušena. Tyto části zahrady jsou dle zprávy zatím pouze do jisté míry „uspány“, jejich údržba je málo intenzivní, ale celek je možné rehabilitovat.

Zpráva korektně cituje i názory stran, které si přály uchování hlediště v daném místě. Pozitivně komentuje i studii obnovy zahrady, která byla při jednání na místě představena.

Zpráva z mise byla poslána Centru světového dědictví a výsledkem bylo rozhodnutí Výboru světového dědictví č. 29COM 7B.101 přijaté na 29. zasedání v jihoafrickém Durbanu, v němž Výbor potvrdil názor českého státu, že je třeba odstranit otáčivé divadlo ze současné lokality v zámeckých zahradách, a navrhl zapojit do celé akce včetně

Obr. 3. Český Krumlov, státní hrad a zámek, zámecká zahrada. Pohled na hlavní průčelí letohrádku Bellarie, tvrdá konfrontace současnosti s historií. (Foto Václav Girsas, 2005)

Obr. 4. Český Krumlov, státní hrad a zámek, zámecká zahrada. Sezonní občerstvení pod střechou otáčivého hlediště na pohledu v podélné kompoziční ose zahrady od západu, směrem ke kaskádové fontáně. (Foto Václav Girsas, 2005)

Obr. 5. Český Krumlov, státní hrad a zámek, zámecká zahrada. Tunelový průchod schodiště zadního vstupu na otáčivé hlediště evokuje atmosféru sportovní tribuny. (Foto Václav Girsas, 2007)

obnovy zahradní archeology. Dále Výbor doporučil státu, aby zajistil, že projekt otáčivého divadla a jeho nové umístění v rámci nárazníkové zóny lokality bude v souladu s historickým prostředím. Posledním standardním požadavkem Výboru bylo předložit o dalším postupu zprávu do 1. února 2006, aby mohla být posouzena na 30. zasedání.

V říjnu 2005 navštívil Český Krumlov ministr Vítězslav Jandák a v přítomnosti televizních štábů přímo v zahradě pronesl několik poznámek zpochybňujících dosavadní postup ministerstva i Národního památkového ústavu. O této zásadní změně názoru tehdy informovaly televize i celo-

■ Poznámky

11 Ministr kultury (a jeho resort) byl v obtížné pozici, protože musel zohledňovat argumenty divadelních kruhů i památkové péče. Situace byla na národní úrovni společensky tak složitá, že ministerstvo uvážilo, že objektivní názor zvenku může být jedinou cestou, jak nalézt řešení přijatelné všemi stranami.

státní deníky. Zároveň se objevila informace, že vedení ministerstva a města budou podporovat zbudování nového otáčivého hlediště s lehčí konstrukcí, ale v témž místě.

Požadavek Výboru světového dědictví z Durbanu pak ministr formálně naplnil stručným sdělením, že se usiluje o to, aby stávající hlediště bylo nahrazeno „materiálově a esteticky křehčím, zároveň funkčním a mimo letní sezonu odstranitelným architektonickým útvarem“.¹² Existence otáčivého hlediště v daném místě pak byla znovu prodloužena, tentokrát do konce roku 2008.

Výše uvedená zpráva byla pro Centrum světového dědictví překvapivá, neboť negovala předchozí stanovisko ČR v této věci, a také byla po formální stránce nezvykle stručná. Z těchto důvodů Centrum prostřednictvím Stálé mise ČR při UNESCO požádalo o doplnění informací, aby mělo přesnější podklady pro 30. zasedání Výboru. Doplnkové stanovisko připravené Národním památkovým ústavem a konzultované s vedením měst České Budějovice a Český Krumlov bylo Centru světového dědictví zasláno na konci června. Obsahovalo informaci o dohodě mezi vedením města České Budějovice (zřizovatelem Jihočeského divadla) a novým ředitelem Národního památkového ústavu, jejíž součástí bylo stanovení dalšího postupu: vypsání architektonické soutěže na vytvoření nového otáčivého hlediště v Českém Krumlově, a to ve dvou etapách. Cílem první etapy, která měla proběhnout do konce roku 2006, mělo být prověření možnosti umístit lehčí konstrukci do stejného místa v duchu ministrova lednového dopisu. Pokud by se to nepodařilo, byla ve stanovisku avizována další etapa soutěže, směřující prakticky k naplnění předchozího závazku – tedy k umístění architektonicky kvalitní konstrukce do jiného místa v rámci nárazníkové zóny světové památky.

Takto formulované stanovisko však pouze potvrdilo změnu politiky státu ve vztahu k točně, a tedy ani nemohlo zvrátit poměrně tvrdé stanovisko Výboru. Rozhodnutí z 30. zasedání ve Vilniusu č. 30COM 7B.83 obsahuje mimo jiné konstatování, že Výbor světového dědictví „s hlubokým znepokojením přijal dopis České republiky z 27. ledna 2006, z něhož je patrné, že není respektováno doporučení mise z roku 2005 a následné Rozhodnutí Výboru v roce 2005. Výbor požaduje, aby Česká republika znovu potvrdila svůj závazek odstranit otáčivé hlediště ze stávajícího místa v zahradě před letohrádkem a přemístit ho do přílehlé nárazníkové zóny, a rovněž aby stanovila pevný časový harmonogram aktivit spojených s tímto postupem; požaduje, aby Česká republika předložila aktualizovanou zprávu o tom, jak postupují práce v této oblasti, i o stavu péče o uvedenou

nemovitost tak, aby ji Výbor pro světové dědictví mohl projednat na svém 31. zasedání v roce 2007“.

K naplnění slibů daných ve stanovisku z června 2006 však nedošlo. Magistrát Českých Budějovic sice začal připravovat podmínky pro soutěž, kvůli časovému skluzu však bylo jisté, že je vyloučeno závazek do konce roku splnit.¹³ Noví zástupci zúčastněných subjektů¹⁴ se však shodli, že je nutné zahájit plnění požadavků Výboru světového dědictví a usilovat o konstruktivní vyřešení dosavadních sporů.

Dne 10. 1. 2007 se uskutečnilo jednání zástupců Ministerstva kultury ČR, Národního památkového ústavu a měst České Budějovice a Český Krumlov. Byl na něm představen záměr Národního experimentálního centra exteriérového divadla na zřízení divadelního komplexu v nárazníkové zóně památky, jehož součástí by byly exteriérové divadlo s obzorovým jevištěm a otáčivým hledištěm, exteriérové kukátkové divadlo, exteriérové divadlo v amfiteátru a exteriérové alžbětinské divadlo (cirk), vše se společným příslušným vybavením jak pro účinkující, tak pro obecenstvo, doplněné infrastrukturou potřebnou pro rozvoj dalšího vzdělávání v divadelním umění. Bylo dohodnuto, že v tomto duchu bude Výbor světového dědictví informován.

Následně byl pro Výbor připraven dopis ministryně kultury Heleny Třeštíkové potvrzující závazek ČR odstranit otáčivé hlediště ze zámecké zahrady a přemístit je do přílehlého území. Zároveň bylo avizováno, že součástí projektu Národního experimentálního exteriérového divadla bude replika a montáž původního lehkého otáčivého hlediště Joana Brehmse z 50. let 20. století. Ta by měla sloužit k realizaci reminiscenčních divadelních představení podle původních Brehmsových záměrů. Základním cílem by však v budoucnu měla být maximální rehabilitace celé zámecké zahrady, respektující prostor před Bellarií jako barokní kompoziční centrum celého zahradního areálu.

Poslední zasedání Výboru pro světové dědictví se konalo ve dnech 23. června – 2. července 2007 ve městě Christchurch na Novém Zélandu. Téma otáčivého hlediště v Českém Krumlově bylo součástí souhrnného bloku věnovaného vyžádaným zprávám o některých světových památkách. Podklad České republiky podrobně popisoval etapizaci budování Národního exteriérového divadla a opravy letohrádku Bellarie, jejichž poslední fáze byla avizována až pro rok 2016. Výbor světového dědictví vzal na vědomí obnovený záměr odstranit otáčivé divadlo ze zahrady před letohrádkem, nicméně vyjádřil nespokojenost s délkou hledání náhradního místa pro nové otáčivé hlediště i pro rea-

lizaci projektu. Česká republika byla proto požádána o významné zkrácení harmonogramu a o přípravu zprávy o podniknutých krocích i aktuálním postupu pro další projednání Výborem v roce 2009. Byl přitom připomenut závazek chránit světové dědictví před negativními dopady na jeho výjimečné celosvětové hodnoty, integritu a autenticitu.

Co k tomu dodat? Otázka vhodnosti či míry přijatelnosti novodobé konstrukce otáčivého hlediště v prostředí světové památky v posledních letech daleko přerostla odborné aspekty. Po období 90. let 20. století, kdy správní orgány všech úrovní řešily stavbu nového otáčivého hlediště z hlediska špatné aplikace památkového zákona na konci 80. let 20. století a pracně dospěly k provizornímu povolení jeho provozu, se na počátku nového století hlediště stalo předmětem sporů, v nichž podstata věci ztrácela důležitost. Stanoviska zúčastněných osob se zcela vyhrtila. Určující přitom bylo, že v zásadě náhodné zprávy zveřejňované v médiích nebyly doprovázeny fotografiemi současné konstrukce v zahradě, natož sděleními o právních souvislostech sporů. Nedostatečně informovaná veřejnost si těžko mohla utvořit vlastní názor.

Ve vztahu ke konečnému řešení divadelních scén v Českém Krumlově si Česká republika předsevzala na příští léta velké úkoly a je jisté, že jejich naplnění nebude snadné. Pokud se však projekt Národního centra experimentálního divadla začne plnit a skutečně se podaří nalézt v Českém Krumlově místo, v němž by komplex divadelních scén pod širým nebem „nevedil“, byla by zároveň naplněna důležitá myšlenka, že světové památky v sobě mají potenciál integrovat další kulturní funkce.

■ Poznámky

12 O obsahu tohoto dopisu informovala i ČTK již 6. 1. 2006, kdy svůj záměr ministr veřejně prezentoval.

13 Zároveň došlo k opomenutím v sekci majetkové správy a vedení města nepožádalo o prodloužení smlouvy s Národním památkovým ústavem o pronájmu pozemku pro stávající hlediště. Národní památkový ústav však velkoryse a v duchu dodatku ke smlouvě připravené ministrem Jandákem, prodlužující možnost existence točny v daném místě do konce roku 2008, ke stejnému termínu pronájem pozemku prodloužil.

14 Na podzim roku 2006 došlo ke změně ministra kultury, generálního ředitele Národního památkového ústavu a po komunálních volbách proběhly i změny vedení měst Českého Krumlova a Českých Budějovic.